

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., v právní věci žalobce **L. L.**, bytem R. 12, P., zastoupeného Mgr. Bc. Janem Holasem, advokátem se sídlem Aloise Krále 2640/10, Prostějov, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č. j. 24381-2/2016-900000-304.4, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

A. Vymezení věci

Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. 10858-8/2016-580000-12, uznal žalobce vinným ze spáchání

přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 2. 2016 v čase 9:35 hodin jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci D46 motorovým vozidlem tov. značky AUDI A6, registrační značky X, aniž odstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu poté, co jeho platnost skončila, čímž porušil povinnost dle ustanovení § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Za toto protiprávní jednání uložil správní orgán I. stupně žalobci podle ustanovení § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích pokutu ve výši 2.000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B. Žalobní body

Žalobce se žalobou podanou dne 13. 6. 2016 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že:

- 1) žalovaný vyložil zákon o pozemních komunikacích v rozporu s jeho účelem, jímž je zabránit zneužití neplatné dálniční známky k užití zpoplatněné pozemní komunikace bez zaplacení příslušného poplatku. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí měl proto primárně zabývat otázkou, zda je žalobce oprávněn užívat zpoplatněnou komunikaci, nikoliv pouze tím, že žalobce neodstranil z vozidla již neplatnou dálniční známku. Žalobce byl oprávněn užít zpoplatněnou komunikaci ve smyslu ustanovení § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích a tato skutečnost má dle jeho názoru vliv na naplnění materiální stránky daného přestupku. Posouzením, zda v projednávaném případě byla naplněna materiální stránka přestupku a zda tedy jednáním žalobce skutečně došlo ke spáchání přestupku, se žalovaný vůbec nezabýval;
- 2) žalovaný žalobce nepoučil o možnosti přezkumu rozhodnutí v soudním řízení. Poučení napadeného rozhodnutí obsahuje pouze údaj o tom, že se jedná o rozhodnutí konečné a nelze se proti němu odvolat. Takto formulované poučení je v rozporu s ústavně zaručeným právem žalobce domáhat se ochrany práva u nezávislého a nestranného soudu.

Žalobce ve vyjádření ze dne 22. 9. 2016 dále namítal, že ve výroku rozhodnutí žalovaného absentuje údaj o tom, kdy přesně skončila platnost kupónu, jehož díl měl být z předního skla vozidla odstraněn, přičemž se dle jeho názoru jedná o zásadní otázku pro právní posouzení věci, a dále, že správním orgánem uložená sankce je nepřiměřeně přísná a s ohledem na okolnosti případu mělo být upuštěno od potrestání nebo měla být uložena nižší sankce.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl:

ad 1) žalobce byl uznán vinným přestupkem spočívajícím v neodstranění neplatné dálniční známky z viditelného místa na vozidle, nikoli zneužitím neplatné dálniční známky. Má za to, že smyslem ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích je zajistit bezproblémovou kontrolu placení časového poplatku, v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2014, č. j. 22 A 88/2013-53, v němž soud vyslovil závěr, že skutečnost, že měl žalobce v době silniční kontroly uhrazen časový poplatek, jej nezbujuje odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Nebylo tedy na místě zkoumat, zda žalobce je osobou osvobozenou od placení časového poplatku, tato skutečnost není pro naplnění příslušné skutkové podstaty relevantní;

ad 2) žádný právní předpis žalovanému neukládá povinnost poučit žalobce o možnosti soudního přezkumu rozhodnutí, absence poučení však nebrání žalobci, aby svá práva u soudu uplatnil.

D. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. 10858-8/2016-580000-12 uznal žalobcem vinným z přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že z nedbalosti dne 2. 2. 2016 jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci D46, místo zastavení ul. Konečná, Držovice, v čase cca 9:35, motorovým vozidlem AUDI A6, RZ X zlaté barvy, aniž by odstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle, jakmile skončila jeho platnost. Na čelním skle vozidla, které řídil žalobce, byl vylepen měsíční kupón, prokazující úhradu časového poplatku v roce 2014. Tímto jednáním nesplnil povinnost dle ustanovení § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Za spáchání přestupku správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.000 Kč. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 4. 2016. Žalobce v zákonem stanovené lhůtě podal odvolání, v němž namítl, že účelem zákona je, aby každý uživatel dálnice měl platnou dálniční známku, on však takovou nepotřebuje, je od placení poplatku osvobozen, jelikož vozidlo užívá pro přepravu postižených dětí, přestupku se tedy nedopustil. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že není rozhodné, zda byl žalobce osvobozen od časového poplatku či nikoliv, proto se správní orgán I. stupně touto skutečností nezabýval a ani nemusel zabývat. Žalobce nesprávně směřuje osvobození od časového poplatku s povinností odstranit příslušný díl dálniční známky po uplynutí jeho platnosti

z viditelného místa ve vozidle. V poučení žalovaný poučil žalobce o tom, že rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu odvolat s odkazem na ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 6. 2016.

E. Posouzení věci krajským soudem

Po zjištění, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a že žaloba byla podaná v zákonné dvouměsíční lhůtě od oznámení rozhodnutí žalovaného žalobci (k němuž došlo dne 7. 6. 2016, žaloba byla podána u soudu dne 13. 6. 2016), krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem souhlasili.

Podle ustanovení § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je řidič vozidla v systému časového zpoplatnění povinen odstranit díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, jakmile jeho platnost skončila.

Podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s [§ 21e](#) neodstraní díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu.

Podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.

Předmětem soudního přezkumu je posouzení, zda se žalobce svým jednáním ze dne 2. 2. 2016 dopustil přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Žalobce nezpochybňoval, že v době silniční kontroly měl na předním skle svého vozidla již expirovaný díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku. Namítal však, že je osvobozen od placení poplatku za užití zpoplatněné komunikace ve smyslu ustanovení § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích, proto nezneužil neplatnou dálniční známku za účelem užití zpoplatněné pozemní komunikace bez zaplacení příslušného poplatku a nedopustil se tak přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) téhož zákona.

Tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že účelem zákona je (jen a pouze) postihovat jednání řidiče, který zneužije

neplatnou dálniční známku za účelem užívání zpoplatněné komunikace bez zaplacení poplatku. Zákon o pozemních komunikacích obsahuje v ustanovení § 42a více skutkových podstat, přičemž každá z nich chrání jiný zájem. Žalobce nesprávně zaměňuje přestupek dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a přestupek dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) téhož zákona. Zákon o pozemních komunikacích jednak ukládá řidiči vozidla v ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) povinnost v systému časového zpoplatnění uhradit časový poplatek a přilepit díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle, porušení této povinnosti pak zakládá odpovědnost za přestupek dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a), jednak v ustanovení § 21e odst. 1 písm. d) ukládá povinnost odstranit díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, jakmile jeho platnost skončila, porušení této povinnosti pak zakládá odpovědnost za přestupek dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) cit. zákona. V prvním případě zákon chrání zájem společnosti spočívající v tom, aby řidiči vozidel v systému časového zpoplatnění obecně neužívali zpoplatněné pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku. Oproti tomu smyslem povinnosti odstranit již neplatnou dálniční známku je především zjednodušení kontroly ze strany celníků či policistů, kteří zpravidla dalekohledem ověřují úhradu časového poplatku u rychle projíždějícího vozidla (k tomu viz Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. Zákon o pozemních komunikacích, Komentář, Wolters Kluwer, 2015). Odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích se řidič nezabývá tím, že měl v době silniční kontroly uhrazen časový poplatek za aktuální časové období, stejně tak ani tím, že řídí silniční motorové vozidlo přepravujícím těžce zdravotně postižené občany, které je od zpoplatnění dle ustanovení § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích osvobozeno. Pokud tedy žalobce řídil takové vozidlo, měla by tato skutečnost vliv toliko na posouzení, zda se dopustil přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích (což však nebylo předmětem tohoto řízení), tato skutečnost však nemá žádný vliv na posouzení, zda se dopustil přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) cit. zákona. Znaky skutkové podstaty tohoto přestupku, včetně materiální stránky, jak uvedeno výše, byly naplněny. První žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Žalobce dále namítal, že nebyl žalovaným poučen o možnosti podat správní žalobu. Dle § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), v poučení rozhodnutí správní orgán uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Citované ustanovení, jež upravuje jak náležitosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak odvolacího správního orgánu (§ 93 odst. 1 s.ř.), neukládá žalovanému povinnost poučit účastníka řízení o jeho možnosti podat žalobu podle soudního řádu správního, ale toliko o možnosti podat opravný prostředek v rámci

správního řízení. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 5 As 10/2004, a stejný závěr vyslovil Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 9. 2. 2006, III. ÚS 561/05. Nutno podotknout, že v případě žalobce navíc postupem správního orgánu nedošlo k zásahu do jeho práv, neboť žalobu ke správnímu soudu podal včas. Ani druhý žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

K námitkám vzneseným žalobcem v písemném vyjádření ze dne 22. 9. 2016 krajský soud uvádí, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 8. 8. 2016 (konec lhůty 7. 8. 2016 připadl na neděli), proto soud k námitkám uplatněným po této lhůtě nepřihlíží.

F. Závěr

Na základě výše uvedeného soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnému žalovanému však dle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Olomouc 15. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.